

[Pürschel.]
umuligt i Registerne at finde denne Vestkystekspropriation eller dette Anlæg ude ved Hvidøre. Jeg tror, det havde været mere praktisk at holde dette adskilt i tre Lovforslag. Det er det rigtige, og det vilde ogsaa have givet Mulighed for at give hvert af disse Lovforslag til et Udvalg, der særlig interesserer sig for og har Forstand paa de Forhold, der er Tale om. Dette er nu udelukket, men det er jo muligt, at man i Udvalget kunde dele det, for ogsaa jeg mener, at Lovforslaget bør underkastes en Udvalgsbehandling. Det indeholder Elementer, som trænger i høj Grad til hurtig Gennemførelse, og andre Elementer, som det ikke haster slet saa stærkt med.

Dernæst vil jeg gerne gøre den principielle Bemærkning, at vi for vort Vedkommende jo altid er noget betænkelige, naar vi staar overfor disse almindelige Ekspropriationsbestemmelser — det skal jeg senere vende tilbage til ved de enkelte Paragraffer —, men vi maa ogsaa navnlig ønske, at man i Loven her faar fastslaaet et Princip, som vi finder er rigtigt, og som man fra Statsbanernes Side har krænknet. Vi mener, det vil være rigtigt, naar Statsbanerne eller en anden Myndighed eksproprierer et Areal til et bestemt Formaal, saa skal det ogsaa anvendes til dette Formaal, og hvis Banerne saa senere mener, at de ikke har Brug for det, dertil, skal de ikke kunne disponere over det paa anden Maade. Der har været et Tilfælde, hvor Frederiksberg Kommune maatte afstaa et Areal til Banerne, som man meget nødig vilde af med, og saa har Banerne bagefter benyttet det til Opiførelse af en Kiosk eller noget i den Retning, og der har været en Retssag om det, som Frederiksberg Kommune beklageligvis tabte. Men vi mener altsaa, at det vil være rigtigt, at det slaas fast i Loven, at hvis man ikke vil benytte Arealet i det Øjemed, hvortil det er eksproprieret, saa maa det stilles til Raadighed igen for den, der har afgivet det, hvis han har nogen Interesse deri. Naturligvis kan Forholdene godt udvikle sig saaledes, at man ikke mere har at gøre med de Personer o. s. v., og saa trækker det sig jo i Lave af sig selv.

Maa jeg dernæst sige med Hensyn til § 1, at det forekommer mig at være en meget svag Begrundelse, der gives i Motiverne, at

det undertiden viser sig hensigtsmæssigt at foretage visse Ændringer. Naar man udtrykker det saa svagt, som det her er udtrykt, at det er hensigtsmæssigt, saa er man efter min Mening udenfor Grundlovens faste Bund. Der skal noget mere til end det blotte, at det er hensigtsmæssigt, for at man har Grundlovshjemmel til at ekspropriere. Det skal være *nødvendigt*, for at man skal kunne gøre det. Denne Linie bør man overholde. Nu er jeg jo meget vel klar over, at i Praksis er Grænsen mellem, om en Ting er nødvendig, eller den er hensigtsmæssig, meget svag, men der ligger i selve det, at man fra Ministeriets Side finder, at Ordet „hensigtsmæssig“ er tilstrækkelig Motivering, en Løshed i Opfattelsen overfor Ekspropriationsbeføjelsen, som vi fra vor Side ikke kan være enige i.

Maa jeg dernæst sige med Hensyn til det Areal, der er Tale om i § 3, at der er Forholdet det, at Københavns Kommune sælger et Areal til Statsbanerne, og der er visse Servitutter paa dette Areal, som er generende, og dem vil man altsaa skaffe sig af med ved at give Ekspropriationsbeføjelsen. Ja det er jo overmaade nemt og bekvemt, men det maa godtgøres, at der her er det fornødne Grundlag for at bringe Ekspropriationen til Anvendelse. Det føler jeg mig ikke paa Forhaand overtydet om, at der er, men det vil man altsaa kunne undersøge i Udvalget.

Paa den anden Side er der i § 6, som jeg i og for sig er stærkt interesseret i, fordi jeg i Egenskab af Kommunalbestyrelsesmedlem i Gentofte har medvirket til, at hele denne Sag bliver gennemført, en Beføjelse, som ogsaa efter min Mening rækker ud i Nærheden af Grænsen af, hvad man skal gaa til ved Anvendelsen af Ekspropriation. Det, der er Tale om, er nemlig ikke, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde, at man skal skaffe Adgang til dette Areal. Adgangen til Arealet kan man skaffe sig saa let som intet, for den er der, men det, der er Tale om, er, at man skal skaffe en Forbindelsesvej mellem Hvidørearealet og det Areal, man agter at opfylde. Det er dertil, man ønsker at benytte Ekspropriationsbeføjelsen. Med andre Ord: Det, man ønsker, er at kunne lægge en Vej udenfor Arealer, der tilhører private, der har en Ret til Adgang til Stranden, og saa vil man